

PROFESORUL*

- Bună seara. Professore, vă rog a-mi ierta întârzierea în a vă face cunoștința, însă mă văd nevoit să-mi recunosc superficialitatea în atitudinea pe care am adoptat-o față de povestea ce vă supune atenției publice. Fiind un caz atât de nelămurit, dar ce spun eu, o întâmplare care depășește granițele credibilului, am preferat să consider totul o farsă. Drept urmare v-am ignorat cu obstinație până când...

- Nu vă supărați, cu cine vorbiți dumneavoastră ?

Prelegerea pretențioasă și, în fond, nulă, a primului individ fu întreruptă cu sânge rece de către un al doilea personaj ce se afla de câteva secunde în cadrul ușii laterale. Cei doi se măsurară cu suspiciune preț de câteva momente prelungite, din creștet până în vârful pantofului sau, după caz, al bastonului.

- Persoana căreia mă adresez mă privește într-un mod cu totul personal, și nu văd de ce m-aș justifica față de un străin. Cum însă eu unul nu am nimic de ascuns, vă pot satisface curiozitatea impertinentă : *pro-fe-só-ru-lui*.

Și cu ultimul cuvânt rostit sacadat și despărțit prin suspans de restul frazei, bărbatul din mijlocul camerei își înfruntă hotărât adversarul proaspăt ivit, convins că sunetele ce compun noțiunea profesorului îl vor terifia pe nepoftit.

Acesta, cu pălăria și mănușile ținute lejer în mâna stângă și cu un baston înfipț ferm în parchet de o mână ce se strângea fix, din obișnuință, pe mâner, flutură un zâmbet indubitabil ironic și rosti calm:

- Domnule dragă, dumneata ori ești un tâmpit ori profesorul are darul de a deveni invizibil când în încăperea intră o terță persoană.

Vădit șocat, bărbatul atât de elocvent inițial începu să-și întoarcă speriat privirile prin odaie. Cum, într-adevăr, nu mai era nimeni să fie remarcat în preajmă, se precipită către masă, privi dedesubt și, în culmea agitației, se sui pe fotoliu și se uită, într-o poziție ridicolă, într-un ungher ascuns.

- Dar aceasta nu se poate, eram sigur că se află în această încăperea astfel încât nici nu am mai considerat necesar să verific existența sa.

Și întorcându-se tulburat către domnul elegant :

- Am presupus și am crezut fără să cercetez.

În acest timp, tânărul gentleman se debarasă de accesoriile abandonându-le pe masă neglijent, își aprinse o țigară maronie și, inhalând detașat, spuse convins, dar încă persiflant:

- O gravă eroare, domnule. Mai întâi te asigur că frânghia e

rezistentă și abia ulterior sari. Dacă ai presupune doar, ai putea constata că e deja putrezită și pac ! Ai aterizat incomod și ai ratat marele act. Bunăoară, de ce nu aș fi eu profesorul ?

Complet derutat, bătrânul se sprijini de spătarul fotoliului și rămase cu gura căscată, neputând să articuleze nici un sunet.

Dinspre latura de unde își făcuse apariția tânărul domn răzbătură zgomote ce sugerau țacănitul sacadat și precipitat al tocurilor unor pantofi feminini foarte grăbiți. La scurt timp în cameră se năpusti o doamnă frumoasă, însă trecută de prima tinerețe, elegantă ca formă dar dezordonată în fond, ce strigă nestânjenită către cei doi, pe când încă nu îi putea vedea :

- Dragul meu, n-am să ți-o iert. Te aștept la teatru de...

Se opri brusc, observându-și proaspeții companioni accidentali. O clipă de unanimă nelămurire în trioul uman format pe neașteptate.

- Mă scuzați, urmă străina, credeam că aici locuiește profesorul.

Parcă revigorat, mecanismul bătrânului domn se articulă brusc și resortul său interior cedă :

- Permiteți, stimată doamnă : Apostol, profesor de filozofie.

Și, aplecându-se pentru a săruta mâna întinsă reflex de femeie, urmă :

- Mărturisesc faptul că și eu tot pe profesor îl aștept.

Revenindu-și, doamna adăugă :

- Apostol ?

- Da, doamnă ?

-Ce nume! Și mai cum, Bologa ?

- Nu doamnă, Apostol și atât. Nimeni nu mă cheamă altfel.

Se pare că îmi e destinat să mor Apostol și nimic mai mult. Nici măcar filozof, dacă aceasta ar fi o satisfacție...

Tânărul domn care stătuse în umbră, interveni vorbind meditativ :

-Mda. Ciudat. Doi oameni îl așteaptă pe profesor în două locuri diferite și acesta lipsește din ambele. Ce l-ar putea determina să ignore o serată la teatru în compania unei femei frumoase și musafirul invitat în propria-i casă ?

Cei doi, bătrânul și femeia, îl ascultară cu atenție, după care Apostol, parcă dumirindu-se, interveni :

- Așadar nu dumneavoastră sunteți profesorul ? M-ați indus în eroare.

- Dragă domnule, în eroare ne inducem singuri. Eu nu am afirmat că aș fi profesorul, ci dumneata ai presupus gratuit că sunt, deși eu doar am făcut o vagă sugestie în acest sens. Și apoi ai mai văzut dumneata profesor care să-și permită baston de lac, mănuși de piele fină și pălărie după ultima tendință în modă ? Îmi închipui că profesorul de-abia are cu ce să-și plătească întreținerea și biletele la teatru o dată pe lună. Dumneavoastră, filozofii, pierdeți orice legătură cu materialitatea realității imediate. Transcendentali, vorbiți unei camere goale.

Și întorcându-se către femeie urmă :

- La ce piesă trebuia să vă întâlniți cu profesorul, stimată

*Premiul II al Concursului Național de Creație Literară, „Pavel Dan”, Secțiunea, „Proză scurtă”, Cluj-Napoca – Turda, 27 octombrie 2001; premiul revistei, „Cetatea culturală” Cluj-Napoca și al Radio 21 Alba Iulia în cadrul Concursului Național de Proză Scurtă, „Liviu Rebreanu”, Zilele culturale, „Liviu Rebreanu”, Ediția a XI-a, Aiud, 27-28 noiembrie 2001; fragment publicat în, „Cetatea culturală”, Revistă lunară de cultură, literatură și artă, Cluj-Napoca, an V, nr.3(43), martie 2002, pag.15.

doamnă ?

Deși cuvintele fură în fond neutre, în formă sunară puțin neglijent înspre jignitor. Tânărul ignora femeia interesat doar de propria obsesie. Doamna îl amendă indirect, prefăcându-se a nu-l fi auzit și privind indecis aiurea. Conștientizându-și gafa, tânărul se precipită către femeie :

- Vă rog mult să mă iertați. Am dat dovadă de o lipsă impardonabilă a manierelor. Doar că situația este atât de stranie. Dați-mi voie să mă prezint : Parcival Russet, ăăă...student la litere.

După o ezitare, femeia întinse mâna :

- Greșelile copilărești sunt comise de către copii, dragă tinere domn. Cât despre studiile dumitale în litere, nu văd cum un student își permite baston, mănuși etc. Doar dacă nu cumva tatăl său nu e senatorul Russet, căruia îi semeni surprinzător.

Puțin ezitant, apoi hotărât, tânărul urmă :

- Deși ați evitat să ne spuneți cine sunteți, dragă doamnă mă văd nevoit să îmi exprim sincera admirație pentru talentul dumneavoastră : actrița Maria M., dacă nu mă înșel, ceea ce explică deopotrivă întâlnirea cu profesorul la teatru și cunoștința cu senatorul Russet, datorită căruia știm amândoi cum îți poți permite o pălărie după ultima modă.

Scurt, doamna îl pălmui de două ori cu forță, își mușcă buza cu putere și, cu ochii în lacrimi șopti:

- Nu îți permit, cum îți permiți, eu...

* * *

Scena de adineauri, ce se sfârși într-o încremenire totală, însă particularizată după emoția trăită de fiecare protagonist în parte, fu dinamizată de intrarea solemnă, profesională, a unui majordom protocolar îmbrăcat, care, cu o figură gravă și absentă, purta o tavă cu cești și un ibric. Apostol, personaj neutru în timpul desfășurării gesturilor celorlalți doi, se repezi să îl ajute pe majordom, tentativă curmată de o privire glacială a acestuia. Parcival, care primise palmele în plin, dar neclintit, își întoarse încet privirea după majordom. Femeia păru că se trezește din abisul emoțional în care se pierduse în urma aluziei jignitoare a tânărului și, contrar bărbatilor, îl ignoră pe noul venit pentru a se repezi înspre ușa pe care acesta își făcuse apariția, privind brusc animată și cu speranță către un personaj în continuare invizibil.

- Professore ? întrebă ea către golul nevăzut al unei alte încăperi.

Majordomul, pentru prima oară realmente surprins, privi nedumerit către femeia sprijinită în tocul ușii, apoi, reluându-și aerul distant, vorbi :

- Doamnă, ar fi foarte greu de crezut că profesorul își va face apariția. Dealtfel, el nici nu locuiește aici.

Toți trei musafirii se întoarseră vădit nedumeriți către majordom, apoi, într-o cascadă, se repeziră înspre el :

- Cum adică nu locuiește... începu amenințător tânărul.

- Păi și atunci?... îl întrerupse Apostol

- Dar de ce ne aflăm noi aici ? concluzionă esențial femeia.

Foarte vag afectat, majordomul replică implacabil :

- Nu este de datoria mea să vă cunosc motivele pentru care v-ați reunit în această cameră, în această seară. Ceea ce eu vă pot spune este că...

Moment de maximă atenție pe chipurile celor trei.

- Ceaiul este servit, sfârși scurt. Apoi, cu o reverență impecabilă:

- Doamnă, domnilor...și se retrase, drept, pe aceeași ușă.

Cei trei oameni îl urmăriră atenți și în culmea stupefacției cum se face nevăzut, mesager misterios al unei lumi incompreensibile pentru ei. Apoi se cercetară unul pe celălalt, pentru prima oară, parcă reuniți de un element comun tuturor, neînțelegerea, neputința, care îi determină să abandoneze crisparea, artificială în fond. Primul care vorbi, începând să toarne atent din conținutul ibricului în fiecare ceașcă, fu bătrânul Apostol :

- Și dacă tot ne-am regăsit în această seară...

Și privind atent către fereastră :

- ...care văd că a început să semene a noapte, eu zic să servim fiecare câte o ceașcă de ceai fierbinte, și să încercăm să lămurim câte ceva din această stranie poveste.

Glusul cumsecade al bătrânului fu urmat de o tresărire a femeii, ce își mângâie repede brațele cu propriile palme:

- Da, ar fi bine, am și uitat ce frig s-a lăsat afară. Curios de rece în această seară pentru perioada anului.

Tânărul, acum transformat într-un nou om, cu o atitudine mult mai plină de solitudine, încuviință politicos :

- Într-adevăr, în ultimul moment mi-am luat chiar și mănușile. Este atât de rece încât m-am gândit pentru două secunde cum se vor fi simțind sufletele morților imediat după moarte : pustii, părăsite, însingurate și reci...

Privind fix, meditativ și absent, în gol, făcu o pauză de scurt moment, fiind urmărit cu atenție de ceilalți, după care continuă, revenit la realitate și zâmbind cordial :

- Ei, ce prostii pot să gândesc. Vă rog să luați loc. Vă voi servi eu ceaiul.

Și se îndreptă hotărât, dar distins, către Apostol ce încremenise cu tava între degetele mâinilor:

- Vă rog să-mi acordați onoarea.

- Ah, nu, nu este nevoie, răspuse oarecum deferent bătrânul.

- Și vă mai rog să mă scuzați dacă până acum v-am ofensat prin referirile mele nechibzuite, adăugă Parcival, apucând ferm marginile tăvii și privindu-l în ochi pe Apostol, cu sinceritate.

- Doar că eram deosebit de încordat. Modalitatea în care am fost convocat aici mi-a trezit mari suspiciuni și chiar m-a iritat, astfel încât mă tem că am depășit granițele bunei-cuviințe.

Apostol, acum parcă mulțumit, acceptă împăciuitor :

- Ei dacă așa stau lucrurile, vă accept scuzele.

Și cu un zâmbet se așeză și el într-un fotoliu, urmând exemplul femeii. Parcival se îndreptă mai întâi către aceasta :

- Doamnă...

În paralel, din celălalt fotoliu, bătrânul adăugă :

- În ceea ce privește remarca dumneavoastră cu referire la cei trecuți în neființă, trebuie să mărturisesc faptul că și eu am împărtășit gânduri similare.

Cu tava în fața sa, Parcival îl întrerupse, trecător :

- Ce coincidentă. Vă rog, domnule...

- Da, ciudat, dar mă văd nevoit să vă contrazic oarecum. Nu sufletele sunt reci, ci trupurile morților. Bunăoară, deși trebuie să recunosc faptul că și degetele mele sunt înghețate, parcă în suflet a început să ardă ceva, nu știu, o flăcără timidă, dar sigură, de când v-am cunoscut, stimată doamnă și onorate domn.

Parcival puse tava pe masă, își luă și el o ceașcă și se așeză la rândul său comod :

- S-ar putea să aveți dreptate, deși în cazul meu cel puțin toată viața am resimțit un gol, ceva pustiu în suflet, care mă tem că m-a făcut cam glacial în relațiile mele cu oamenii...Dar poate

aceasta nu vă interesează.

Femeia, care sorbise cu voluptate din conținutul cald al ceștii, se hotărî să intervină :

- Ah, nu este adevărat, dimpotrivă. Dealtfel, ați spus ceva de un concurs aparte de împrejurări care v-a convocat aici. Am o vagă impresie că ne aflăm cu toții într-o situație similară prin caracterul ei, cum să spun, straniu ?

Cei doi bărbați o priviră uimiți, parcă trăind o revelație. Apostol încuviință rar, reflexiv :

- Da, straniu ar fi cuvântul.

Femeia, încurajată, urmă :

- Păi atunci propun ca fiecare dintre noi să-și spună povestea sa, până va veni profesorul.

- Aceasta în cazul în care va veni vreodată, draga mea, rosti încet, trist, obosit, Apostol, uitându-se aiurea, poate în interiorul incert al sufletului său.

* * *

În timp ce femeia îl privi nedumerită, rămasă cu ceașca suspendată în drumul ei dintre farfurie și buzele senzuale, Parcival se încruntă vizibil, irascibilitatea sa fiind pe punctul să reizbucnească :

- Cum adică, să nu mai vină ? Bănuți că excentricitatea sa ar determina omiterea celor mai elementare urme ale eticii? Ar fi prea de tot ! Biletul său era atât de elocvent încât am renunțat fără dubiu la serată și am venit imediat aici.

În acest moment monologul în cascadă al tânărului se întrerupse subit, când în preumblarea sa necontrolată prin cameră Parcival păru a privi insistent către ceva ascuns, aflat diametral opus cu ușa laterală pe care își făcuseră apariția protagoniștii.

- Ia te uită ! Un șemineu ! Și noi înghețăm aici de atâta vreme. Expresia nemulțumită fu înlocuită de cea autoritară :

- Majordom !

- Nu cred că vă va auzi, domnule, rosti calm bătrânul, cufundat comod și îngândurat în fotoliu, cu mâinile împreunate meditativ.

- Și dealtfel este foarte posibil să vă comunice că nu este de datoria lui să aprindă focul, adăugă pe același ton.

Femeia se ridică brusc din propriul fotoliu și, repetând mișcarea înfrigurată de încălzire a brațelor, plimbându-se agitată prin cameră, spuse nervoasă :

- E prea de tot. La intrare nu ne-a poftit nimeni înăuntru, a trebuit să pătrundem de unii singuri, ca într-o casă pustie.

- Sau ca într-una care ne era destinată, o întrerupse calm Apostol. Alegerea a fost a noastră. Am fost chemați și noi am venit într-un suflet, fără să mai cercetăm alte împrejurări, concluzionă vag ironic bătrânul, întorcându-se către tânăr.

- Orișicum, continuă actrița, portar, nu, îngrijitor al casei, nu, până și profesorul e absent. Am ajuns să mă întreb dacă am nimerit unde trebuie.

Parcival interveni sigur pe el :

- Ah, nu, asta nu, taximetristul m-a servit prompt. Parcă își cunoștea destinația de dinainte. Dealtfel este ultima casă pe stânga, iar strada se sfârșește pe malul abrupt al râului. Altă casă nu mai este iar râul nu poate fi trecut, nu există nici un pod.

- Și nici o barcă, sfârși trist, parcă pe deplin resemnat, bătrânul Apostol.

- Domnule, dumneavoastră ori vreți să vă bateți joc de mine, reluă Parcival, caz în care nici măcar nu pot fi ofensat. Mi-am cerut scuze pentru conduita mea oarecum deplasată, și deci am aplanat diferendul.

- Da, așa este, desigur, aprobă rar, repetitiv și absent, Apostol.

- Ori știți mai multe decât știm noi, căci prea vă exprimați pentru a ne completa și, trebuie să o recunosc, într-un limbaj înrâtat de alegoric – ori, mai bine zis, metafizic, ținând seama de profesiunea dumneavoastră – încât eu unul nu vă înțeleg.

- Nici eu, adăugă neîntrebată femeia, ce fusese ignorată lângă șemineul invizibil, acum revenind în cadru.

Parcă trezit la realitate, Apostol îi privi de jos pe interlocutori și spuse :

- Da, desigur, așa este.

Enervat, tânărul îl privi fix și întrebă glacial :

- Ce anume este *da, desigur* ?

- Profesiunea mea, cavalerie.

- Ce e cu ea ?

- Filozofia. Nu e o profesiune, nu-i așa ? replică retoric Apostol, vorbind cu sine însuși. Apoi, sărind pe neașteptate din fotoliu încheie vesel :

- Oricum, aveți dreptate, tinere domn. S-ar putea să știu ceva mai mult decât dumneavoastră. Bunăoară, aș paria că nu cunoașteți semnificația numelui pe care-l purtați.

- Ia te uită! exclamă femeia, privind înspre ușa laterală în care tocmai își făcuse apariția majordomul purtând un braț de lemne.

* * *

Bărbații, care, furați de conversație, ignoraseră nu doar femeia, ci întreaga încăpere, se întoarseră către ușă. Majordomul, la fel de tăcut, solemn și corect în ținută, traversă măsurat încăperea, printre ei, către șemineu.

- Care va să zică, totuși se aprinde focul în această casă, zise pe un ton încântat și vesel femeia.

- Da, desigur, doamnă, așa sunt indicațiile.

Parcival interveni, parcă trăind o revelație.

- Ia stai puțin, de la cine primești indicațiile ?

Majordomul, oprit cu lemnele în brațe, privi semnificativ către acestea, le depuse lângă șemineu și reveni într-o ținută elegantă, închinându-se în semn de scuză pentru întârziere :

- Când am fost angajat aici mi s-au transmis printr-o *notă* toate informațiile necesare și de atunci îmi îndeplinesc datoria conform cerințelor, fără nici o abatere, domnule.

Actrița i se adresă în culmea derutei :

- Și vrei să spui că niciodată nu ai vorbit direct cu profesorul?

Mișcare de interes în rândul bărbaților și de oarecare dezorientare din partea majordomului :

- Da, doamnă. Nu văd de ce-ar fi fost necesar. Totul se desfășoară la fel în fiecare seară.

Cei trei se priviră uimiți. Tânărul zise :

- Dacă te-am înțeles bine, în fiecare seară servești ceaiul, aprinzi focul și nu răspunzi la ușa de la intrare ?

Prompt, majordomul vorbi :

- La intrare nu intră în atribuțiunile mele să mă aflu. Oaspeții intră aici după propriile lor indicații, presupun. Eu îi primesc și îi găzduiesc.

- Presupun că ne-ai pregătit și paturile pentru noaptea aceasta, nu ? adăugă amuzată actrița.

- Desigur, sunt ca de obicei gata pregătite, jos. Vă așteaptă demult.

- Cum adică, jos ? În pivniță, sau unde ? întrebă iritat tânărul.

- Domnule, nu cred că vă veți plânge de confortul și calitatea locurilor de odihnă. Nici unul dintre oaspeți nu s-a plâns vreodată. Dealtfel sunt exact ceea ce vi se cuvine fiecăruia în parte.

- Stai puțin, îl întrerupse din nou femeia. Cum adică ne așteaptă demult ? De când anume ?

- Desigur, când am fost angajat aici, conform instrucțiunilor, fiecare oaspete avea rezervat un loc al său. Cred că profesorul s-a ocupat de acest aspect.

- Asta este prea de tot. Eu plec de aici, afirmă în culmea irascibilității Parcival.

Pentru prima oară de când intrase majordomul, Apostol, care urmărise replicile cu cel mai viu interes, interveni didactic:

- Nu te grăbi, Parcival. Cred că voi putea să vă explic totul. Mai am o singură întrebare pentru omul nostru.

Și, după ce tânărul se opri în cadrul ușii, bătrânul se întoarse către majordom. Privindu-l lung îl întreabă grav :

- De când ești angajat aici dumneata ? Ți amintești ?

Majordomul se transformă pe neașteptate parcă într-un alt om. Deschise gura, dar nu se auzi nimic. Ridică o mână și înclină degetul arătător, însă rămase în această poziție, fiindu-i imposibil să mai schițeze altceva. Privirea sa, ațintită asupra bătrânului, exprima o neputință dureroasă și mută.

- Ce s-a întâmplat ? spuse parcă înfricoșată femeia. Apoi :

- Doamne, ce frig este. Ei, de când lucrezi în casa profesorului?

Majordomul își întoarse încet capul înspre ea și șopti înfrânt:

- Mi-e teamă că nu mai știu. Am uitat. Parcă de o veșnicie.

Nu m-am gândit niciodată la acest aspect. Eu am urmat doar instrucțiunile.

O tăcere neverosimilă se așternu peste toți. Majordomul, cu capul aplecat între umeri, căuta parcă în podele răspunsul la o enigmatică și insolubilă problemă : de când găzduia el oaspeți în casa profesorului ? Femeia și Parcival, începând să întrezărească o umbră de adevăr, însă parcă terifiați de perspectiva de a-l accepta, priviră neliniștiți în jur și cu insistență către fereastra întunecată, prea întunecată. Bătrânul Apostol, zâmbind amar și clătinând din cap ca pentru el însuși, își șterse o lacrimă imaginară și închise ochii. Rosti obosit :

- Poți să pleci. Nu cred că focul din șemineu ne-ar încălzi cu ceva trupurile.

Trezit din neputința sa, majordomul aprobă smerit :

- Aveți dreptate. E adevărat, toți oaspeții s-au plâns de acest aspect. Curios însă, eu m-am obișnuit cu temperatura coborâtă din această casă.

- Nu, nu, nu se poate. Eu plec. Trebuie să plec... rosti femeia, având glasul înecat în lacrimi, și se repezi către ușa laterală.

Majordomul o urmări cu privirea intrigat. Parcival, uitându-se acum edificat către Apostol, îl întreabă împăcat :

- Se va întoarce, nu-i așa ?

Bătrânul Apostol încuviință din cap, în loc de răspuns. În același cadru își refăcu apariția, cu o privire pierdută, femeia:

- Ușa este încuiată. Și adresându-se majordomului :

- Nu ai din întâmplare cheia de la ieșire ?

- De la intrare vreți să spuneți ?

- Da, presupun că depinde de perspectiva din care privești problema. Fie, de la intrare.

- Nu, doamnă. Ușa se închide automat și ermetic imediat ce intră cineva. Ieșirea este pe altundeva. Pentru aceasta trebuie să traversați râul pornind de jos, și făcu un gest semnificativ cu degetul înspre podea. Apoi urmă binevoitor, dar neputincios :

- Însă încă nu a sosit barca. Va trebui să mai așteptați aici, o vreme.

Femeia se prăbuși plângând în fotoliu; Parcival întreabă timid,

el însuși neconvins :

- Și cât anume vom mai aștepta aici ?

- Aceasta depinde de la caz la caz. În orice caz, eu vă voi servi ceaiul în fiecare seară.

Parcă sfârșit la rându-i, tânărul dădu să se sprijine de masă însă în tulburarea sa răsturnă bastonul ce ateriză pe podea cu un zgomot sec. Bătrânul, obosit, cu gesturi încetinite dureros, privi către fereastră, apoi către depărtări inexistente și rosti clar, sențios și resemnat :

- Abandonați orice speranță, voi cei ce... se întrerupse și, cu o expresie chinuită a feței, încercând să se stăpânească, dar neizbutind, arătă cu mâinile în jur, le ridică odată cu privirea în sus și izbucni într-un strigăt înecat de lacrimi și de neputință :

- Dumnezeu meu, de ce m-ai părăsit ?

Și lumina, care se fixase doar asupra chipului său, dispăru cu desăvârșire.

II

Timpul se prea poate să-și fi urmat calea, risipindu-se întru eternitate în matca unui fluviu sau în nebulia unei cascade. Aici, însă, el a obosit și se odihnește, pentru o vreme. Camera nu arată a se fi schimbat nicicum. Adâncit în același fotoliu, acum întors către fereastră, bătrânul Apostol privește nemișcat întunericul. Mâinile îi sunt împreunate a rugă, pleoapele îi sunt căzute peste ochi aproape în întregime, și cine știe, dacă ar fi cineva care să îi poarte de grijă, l-ar putea crede... Ah, dar nu, cu siguranță că Apostol încă mai are multe de spus.

Dinspre aceeași ușă laterală apare majordomul, purtând exact același serviciu de ceai. Doar că nu mai străbate camera protocolar. Acum e adus din umeri, neatent, ceva îl frământă. Alene, târșându-și picioarele pe podea, depune serviciul de porțelan pe masă și rămâne, la rându-i, încremenit. Momente de indecizie în cadrul nou creat, și totuși, atât de familiar.

Apoi, cu un gest nestăpănit, spontan, majordomul tresări, se scutură și începu să-și frece brațele cu palmele. Privind puțin dezorientat în jur, lăsând impresia că ar căuta ceva, îl zări pe Apostol:

- Poate că ar fi bine să aprind totuși focul în această seară, domnule. Nu știu ce să cred, dar parcă mi s-a făcut frig de la o vreme. Se prea poate să fi avut dreptate totuși clienții.

Și sfârși gânditor :

- Ca să vezi, și eu nu am simțit răcoare în toți acești ani.

Glasul bătrânului se auzi distinct, deși acesta nu schițase nici cea mai vagă mișcare :

- Care seară spuneai, omule ?

- Seara aceasta, domnule. Adică focul, sugeram...

Fu întrerupt de același glas fără stăpân :

- Da, da, focul. Însă vezi dumneata, seara este aceeași de când am sosit. Soarele nu a mai răsărit niciodată.

În sfârșit, ridicându-se din fotoliu, își consultă ceasul de buzunar și constată impasibil :

- Ca să vezi. Și ceasul s-a oprit.

Privindu-l pe majordom :

- Ceas elvețian, omule. Merge fără greș din generație în generație. Și acum s-a oprit. I-o fi sunat ceasul, ce să mai zic.

Majordomul nu zise nimic, doar privi sugestiv o pendulă încremenită pe un perete. Profesorul idem. Apoi, într-o nobilă încercare de bravadă :

- Ceaiul e servit, domnule. Îmi permiteți să aprind focul în cămin ?

- Și la o adică, de ce nu ? răspunse vesel Apostol. Parcă ce mai contează? Aprinde-l, măcar astfel vom avea ceva însuflețit în încăpere.

Majordomul se întoarce grăbit și mulțumit de încuviințare, se opri o secundă încercând să discearnă înțelesul vorbelor interlocutorului, apoi dispăru lateral. Apostol sorbi o gură de ceai, după ce-și turnase artistic, oarecum jucăuș în ceașcă și, parcă inspirat, mai privi o dată pendula, compară cu ceasul său, după care îl potrivi pe acesta după pendulă și, satisfăcut, zâmbind ironic, exclamă :

Ne-am pus de acord cu ora locală. Perfect.

* * *

Pe sfârșitul replicii în cameră intră agitată și vădit nemulțumită femeia :

- Ba nu e perfect deloc, dragă Apostol. E de-a dreptul mitocănie.

Bătrânul, deloc deranjat de tonul familiar, nou între ei, urmă :

- Ce anume, Maria ?

- Bucătăreasa.

- Ah, da, bucătăreasa ca de obicei... își spuse în barbă Apostol, zâmbind vag.

- Da, dragă. Închipeu-ți, nici nu vrea să mă asculte. Tot mestecă de dimineața până seara în străchinile alea afumate, de ți-e și silă la un moment dat, și nici nu catadicsește să-și ridice privirea. Nu înțelege, eu am o anumită profesie, trebuie să mă îngrijesc, altfel, pe scenă...

Apostol, în timpul acestei explozii, pregăti amuzat o nouă ceașcă de ceai.

Actrița continuă :

- Și mai e și impertinentă. Dacă e posibil, m-a întrerupt cu un mormăit de nedeslușit. Parcă șoptea : „Oricum, madam, de-acum n-o să te mai îngrași nici de ți-ai dori”. Dar nu cred că a spus asta.

Apostol îi întinse prompt ceașca de ceai :

- Ia, te rog. Asta nu îți va strica în nici un caz siluetei.

Privindu-l oarecum nedumerită, Maria acceptă totuși ceaiul.

- Și, pe de altă parte, urmă bătrânul, deși nu mi-e foame, totuși trebuie să recunoaștem că mâncăm toți cu o poftă nebună ceea ce tot mestecă vrăjitoarea în oale. Altceva simt că nu mi-ar mai trebui.

Așezându-se cochet în fotoliu, mai temperată, Maria îl contrazise, însă neconvinsă nici ea de ce afirmă :

- Așa este, însă mi-e teamă pentru siluetă.

- Nu ai de ce să îți fie teamă. Mie parcă nici barba nu mai îmi crește, sfârși cu urme de regret Apostol, mângâindu-și pomeții.

- Și nici lui Parcival, adăugă împăcat.

Actrița interveni :

- Dar, apropo, nu s-a mai întors ? Ce naiba tot face toată ziua?

- Poate vrei să zici toată noaptea, draga mea. Caută, Maria, caută asemenea eroului din legendă.

- Ce vrei să spui, Apostol ? Care erou, ce caută, și ce-ar putea găsi, în definitiv ?

- Parcival, Maria.

- Cine?! exclamă actrița. Numele lui e Parcival Russet, fiul senatorului Russet, căruia dealtfel îi seamănă tulburător, sfârși femeia îngândurată.

- În această viață, se prea poate, admise Apostol. Deși femeia îl privi uimită, el continuă imperturbabil :

- Însă odinioară l-a chemat Parcival. Erou de legendă, Maria. Căutătorul Sfântului Graal, potirul care a purtat sângele lui Iisus.

Desigur, nu poate fi găsit niciunde pe Pământ. Trebuie înțeles metaforic : în timp ce cauți Graalul trebuie să afli înțelepciunea resemnării. Și atunci poate vei ști cu adevărat.

În timpul acestui monolog extatic, Apostol se metamorfoză într-un mistic, ochii strălucindu-i luminați de o credință, față luminată de încredere. Femeia trecu prin etape succesive ale stupefacției, până când, la final, răsturnă zgomotos ceașca. Apostol se dezmetici și se repezi să o ajute. Concomitent intră și majordomul.

* * *

- Permiteți, doamnă. Vă rog. Dacă îmi dați voie...

Strângând ceașca, majordomul îl întrebă timid pe Apostol :

- Domnule, vă rog să mă iertați, însă nu m-am putut stăpâni să nu vă rețin vorbele. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată ca majordom să fiu indiscret, însă cu dumneavoastră e ceva deosebit, iar focul nu vrea să se aprindă, deși jos, în bucătărie arde ca-n lad...

Observând că omul se abate în digresiune, Apostol îl întrepruse amabil :

- Nu face nimic, nu am nimic de ascuns nimănui, cu atât mai puțin credința. Ei, ce vroiai să știi?

- Păi, dacă Parcival căuta Graalul și nu l-a găsit, ce caută domnul Parcival și va găsi el?

În fiecare dimineată...

Apostol zâmbi fără echivoc aruncând o privire ferestrei. Ur-mărindu-i gestul, majordomul se corectă din mers :

- ...ăăă, vreau să spun, de fiecare dată când se scoală din pat, care este foarte confortabil, exact ce își dorește, nu se plânge de acest aspect, așa, deci, primul lucru hop ! în pantofi, își ia pardesiul, bastonul și mânușile și iese prin spatele grădinii pe marginea râului. Și privește, și privește, și se plimbă până seara...ăăă adică până la ora ceaiului când se întoarce abătut, dar hotărât ca a doua zi... äăä noapte, așa, să o ia de la capăt.

- Vezi tu, aparent el așteaptă o barcă, începu binevoitor Apostol.

- Bine, dar nu se știe când va sosi barca, afirmă sigur pe el și totodată nedumerit majordomul.

Acum interveni visătoare și femeia :

- Da, dar firea sa este să nu se dea bătut. În definitiv, barca va fi întâmpinată de cineva în momentul sosirii, și de ce să nu fie el acela ? Poate e destinul său. Mă întreb dacă ne va anunța și pe noi... Tatăl său...

În acest moment Maria privi speriată în jur, se răzgândi și, cu o falsă dezinvoltură, se săltă și zise cu un glas forțat :

Ei, dar ce vorbesc eu. Mă duc după el. De-acum întârzie.

Și, grăbită, părăsi încăperea.

* * *

Rămași singuri, cei doi bărbați, ambii bătrâni, unul profund incredințat, celălalt total nelămurit, se studiară atent câteva momente. Majordomul începu :

- Dacă îmi veți permite, domnule, eu tot nu am înțeles. Ce a vrut să spună doamna ? Oare el chiar caută o barcă ? Dacă da, poate să fie sigur că, mai devreme sau mai târziu, barca îl va afla pe el. Însă eu nu cred. Domnul Parcival pare a avea ceva pe suflet. El se uită către râu, către malul nevăzut de dincolo, însă mintea sa pare a rămâne tot pe acest mal. Mi-e teamă să nu înnebunească, domnule. Au mai fost cazuri printre clienții noștri. Când în sfârșit a venit barca după ei, erau atât de rătăciți că nici nu mai vroiau să plece. Țipau că e mai bine aici, că se va de-

schide ușa de la intrare, mă rog, ei ziceau ieșire, și că se vor mântui. A trebuit să uez de forță. Strigătele lor s-au auzit îndelung pe râu, până s-au stins în depărtare...

În cursul desfășurării expunerii, ce semăna cu o descătușare de impresii acumulate de majordom, Apostol se plimbă prin cameră, mai privi o dată pe fereastră, pendula și în direcția șemineului, aprobând din cap, ca un cunoscător.

- Da, da, desigur. Dar ia loc. Te rog.

Surprins, majordomul se conformă; Apostol, degajat, turnă ceai în ultima ceașcă, și-l servi :

- Servește ceașca asta pentru mine. Așa. Unde eram ? Ah, da, natura căutării lui Parcival. Vezi tu, urmă Apostol, făcând un joc de scenă pendulant, noi cu toții căutăm câte ceva. De fapt sunt ferm convins că aceasta ne-a adus aici pe toți. Cu siguranță că în biletul primit de Parcival de la profesor se afla o astfel de informație, o promisiune cu privire la căutarea sa, astfel încât a venit într-un suflet. Iar Maria... Atât de mult i s-a promis, atâta nevoie avea de certitudine, încât, imediat după spectacol, în mijlocul buchetelor de flori, a plecat în căutarea unui profesoraș ce nu se prezentase la întâlnire. Genială mutare. Și ne-a adunat pe toți aici, practic fiecare împins de propria vanitate.

Majordomul ascultase tirada lui Apostol cu cea mai mare atenție, încercând să pătrundă înțelesul vorbelor până la esență și totuși nelămurit. Sorbind tacticos o gură de ceai, cu un gest firesc, vorbi, încă judecând împrejurarea :

- Bine, bine, este foarte posibil să fie precum ziceți. Însă dumneavoastră, domnule ? Care este rolul dumneavoastră în toată această stranie poveste ?

Subit, speriat de sensul cuvintelor rostite de interlocutor, Apostol se răsuci către acesta, cu o expresie îngrozită de o perspectivă implacabilă : confruntarea cu propria conștiință.

- Rolul meu ? Rolul meu ? Repetă mecanic bătrânul. Eu nu am nici un rol. Eu sunt Apostol. Eu am o credință de nezdruncinat. Eu nu discut niciodată, nu problematizez. Eu am o încredere oarbă. Așa trebuie să fie, așa *trebuie* să fie...

Și, doborât de o greutate uriașă purtată inconștient pe umerii săi, bătrânul Apostol se prăbuși, îngenunche în fața ferestrei întunecate și, parcă implorând, începu să geamă dureros în surdina. Părea că toate punctele de reper ale existenței sale își pierduseră consistența, piatra de boltă ce-i asigurase credința cedase, suprasolicitată. Poticnit, se mai puteau desluși cuvintele:

- ...înțelepciunea resemnării... știu cu adevărat... saltul final... frânghia nu va ceda, nu trebuie să cedeze... Sfântul Graal... lisuse, lisuse, de ce ?... profesorul... profesorul...

Majordomul, după ce fusese martor mut la această zbatere a conștiinței, se ridică încet din fotoliu, puse ceașca pe masă și porni către omul prăbușit. Luându-l de după umeri, protector, îl ridică atent :

- Haideți cu mine, domnule. Nu face nimic. Se vor rezolva toate. Totul are un sfârșit, până și această întâmplare. Așezați-vă aici. Așa. E mai bine acum, nu-i așa ? Dacă îmi veți permite, domnule, totuși ce v-a scris profesorul de v-a putut determina până și pe dumneavoastră să veniți aici ?

La această întrebare esențială, Apostol încremeni îngândurat. Își împreună mâinile și relaxat acum, dând curs examenului de conștiință, spuse ușurat :

- Profesorul a scris un articol de filozofie. L-a publicat într-o revistă de prestigiu în domeniu, iar conținutul său a părut atât de extravagant încât toți filozofii și profesorii de filozofie au rămas stupefiați, apoi, indignați, l-au respins vehement, în masă, irevo-

cabil. În definitiv, cine era acest profesor anonim să cuteze a susține că a pătruns înțelesul biletului lui Pascal ? Argumentul său forte a fost considerat o șarlatanie. Vezi dumneata, omule, urmă Apostol întorcându-se către majordom, profesorul afirma că a trăit aceeași revelație pe care a cunoscut-o și Pascal. Înțelegi tu ? întrebă din nou surescitat, el știe cu adevărat întrucât a trăit revelația, pe când eu presupun că știu cu adevărat sprijinindu-mă pe o perpetuă resemnare.

Privindu-l fix, Apostol sfârși neglijent :

- Restul este simplu. Am cedat și am venit să-l văd pentru a mă convinge. Nu a trebuit să-mi spună nimeni unde să-l caut. Am fost mânat de o forță de neînălțurat, am venit aici și am început să-i vorbesc extatic profesorului, fără măcar să mă uit dacă este în cameră. Astfel m-a găsit Parcival.

Apostol sfârși, cu capul în pământ, ispășindu-și neputința, propriile limite dureros relevate.

Majordomul, parcă începând să discearnă înțelesuri grave, interveni după o scurtă judecată interioară.

- Și Parcival, domnule ? Mie îmi pare mai degrabă că dumneavoastră sunteți o ipostază a lui Parcival, căutătorul din legendă. Domnul Parcival, ce caută el ? Iar doamna Maria, ce caută ea ?

Bătrânul, obosit, parcă saturat de situație, îi spuse scurt :

- Toți suntem Parcival, într-un fel sau altul, omule. Dacă încă n-ai înțeles, caută în registrul de primire a oaspeților, la starea civilă a fiecăruia. Eu unul sunt bătrân, necăsătorit, fără urmași, cu părinți decedați de mult. Vezi ce vei găsi la ei și te vei lămuri. Acum, dacă nu te superi, mă simt sfârșit; aș dori să mă odihnesc o clipă, înainte de a se întoarce Maria cu Parcival.

Apostol închise ochii. Majordomul, preocupat de problema sa, ieși absent, se reîntoarse imediat cu o pătură, îl înveli pe bătrân și dispăru din odaie.

Acum, cel puțin unul dintre ei era pe cale de a se încredința.

* * *

O vreme nu se produse absolut nici o mișcare. O liniște de cavou stăpânea odaia, bătrânul Apostol fiind complet imobil în fotoliu. Apoi în odaie reapăru majordomul, purtând în brațe un enorm registru prăfuit de ani și ani nesfârșiți. Neuitându-se către fotoliu, cufundat în lectura paginilor, vorbi :

- Așa, deci, ia să vedem. Mi-a luat ceva vreme până să îl găsesc, dispăruse de la locul său obișnuit. E drept că primisem instrucțiuni în acest sens. Mi se transmisese că va fi pus în funcțiune un nou registru, dar încă nu a apărut.

Așezându-l pe masă, majordomul luă loc pe un scaun și, punându-și o pereche de ochelari, începu să întorcă filele :

- Așa... Unde sunt... Ah, da. Aici. Uite : *Parcival Russet: student la litere, necăsătorit, fără copii. Tatăl său, senatorul Russet, membru de onoare al Academiei.* Ia te uită ! Un om de onoare, domnule, mai rar, exclamă majordomul, ignorându-l pe Apostol în continuare. Așadar un om fără pată, ce mai, un trecut ireproșabil, un viitor măreț. Bravos, dacă și fiul îi calcă pe urme, am un oaspete de soi. Ia să vedem ce mai scrie : *Mama sa : necunoscută.* Cum ! Se indignă uimit omul. Cum adică necunoscută ? Păi și atunci senatorul ?... Că doar n-o fi necăsătorit.

Și după un scurt moment, luminat :

- Ah ! *Adoptat* scrie aici. Ei, om de onoare, într-adevăr. Nu poate avea copii și l-a adoptat. Norocul băiatului. Oricum, săracul de el, să crești fără mamă. Mă întreb ce o fi în sufletul său în fiecare zi. Asta e, ce să-i faci. Ia să mai cercetăm :

- *Maria M., actriță Teatrul Național.* Bun, și ea e om ales.

Așa... *necăsătorită, pierdut copil la naștere, tată necunoscut*. Ah, nu, nu se poate. Păi cum, fără tată !... Nu e bine. Însă, dacă mă gândesc mai bine ce-o fi în sufletul ei ? Că nu cunoaște tatăl copilului, nu ne privește pe noi. Dar să-și piardă copilul încă de la naștere... Nu, domnule ?

Și, pentru prima oară, majordomul privi către Apostol. Văzând că nu reacționează se sperie :

- Ce-o fi cu el ? Doarme de ceva vreme și încă nu e ora de culcare.

Se ridică, se postă lângă fotoliu și-l zgâlțâi ușor pe bătrânul inexpressiv.

- Domnule, haideți în pat.

Capul bătrânului se clătină nefiresc. Pătruns de un gând, majordomul se repezi și-i ascultă inima, după care izbucni :

- Vai de mine, domnule ! Și, dându-se precipitat înapoi, se izbi de masă. Neluând în seamă ciocnirea, continuă surescitat :

- Ce mă fac ? Așa ceva nu s-a mai întâmplat niciodată. Întotdeauna îi lua barca în viață de aici. Nu am instrucțiuni în acest sens ! Și, în culmea paroxismului, privi în jur neajutorat până ce ochii îi căzură pe registru. Cuprins de o idee salvatoare, exclamă precipitându-se către acesta:

- Poate scrie la registrul de primire a oaspeților.

Căutând febril cu degetul:

- *Parcival Russet... Maria M...*

Și încremeni cu degetul pe foaie, încovoiat:

- Nu mai scrie nimic. Domnul profesor Apostol nu e trecut în registru.

Luându-și ochelarii de pe nas, se prăbuși pe scaun și sfârși neputincios:

- Este de neconceput. Au intrat trei oameni, trebuie să plece trei. Așa a fost întotdeauna. Ce vor zice superiorii dacă le trimit un cadavru ? Ce va spune profesorul ?

În acest moment de afară se auziră zgomote și în odaie năvăliră însuflețiți Parcival și Maria.

* * *

Agitându-și bastonul, tânărul vorbi înflăcărat:

- Trebuie să plecăm urgent. A venit barca și nu stă decât preț de trei galbeni, cât l-am plătit pe barcagiu pentru trei călători. Professore, grăbește-te, termină Parcival, punând mâna pe umărul bătrânului. La această atingere capul lui Apostol se întoarse inert în cealaltă parte. Stupefiat și speriat tânărul se întoarse spre Maria și, sub imperiul unei profunde emoții exclamă:

- Mamă, a murit.

Maria se repezi către Apostol, nevenindu-i să creadă, în paralel majordomul rămânând cu gura căscată, privind prost de la femeie la tânăr. Apoi, luminat, se pocni cu palma peste frunte, dădu afirmativ din cap și interveni :

- Da, doamnă, domnule, a murit. Și nu știu ce să fac. Nu am instrucțiuni în acest sens.

Femeia, convinsă de deces, se ridică de lângă fotoliu și zise, neliniștită:

- Și totuși, trebuie să plecăm trei. Altfel barcagiu se întoarce singur, ne-a spus-o foarte clar. Instrucțiunile sale sunt clare: o femeie, un tânăr și un bătrân. Trei monede.

Cuprinși concomitent de o idee, femeia și tânărul se priviră cu înțeles, se întoarseră spre majordom, iar Parcival, căutând într-un buzunar interior, îi întinse acestuia un plic:

- Înștiințarea a sosit cu barca, pentru tine. Barcagiu, un tip cam ursuz, a zis că este de la profesor pentru majordom. Ultimele instrucțiuni, a zis.

Și, încrezători, cei doi, ținându-se la braț, așteptară ca majordomul să citească scrisoarea. Acesta o smulse febril, îngăimând:

- Era și timpul, îmi făceam probleme.

O parcurse atent, mimica sugerând o uluire nemărginită. La final o împături la loc, o introduse în plic și pe acesta în buzunar, închise registrul, îl acoperi complet cu pătura pe Apostol și, privind către cei doi spuse împăcat:

- Profesorul îmi comunică faptul că serviciul meu s-a încheiat. Trebuie să vă urmez cu barca pentru a da socoteală în fața instanței superioare. Eu sunt gata de plecare.

Femeia, relaxată, răsuflă ușurată și zise scurt:

- Perfect. Să mergem. Simt că îngheț aici. Sunt sigură că publicul mă așteaptă.

Majordomul încuviință printr-o plecăciune, Parcival îi făcu loc respectuos către ușă, după care o urmă mândru. Rămas ultimul, majordomul privi cu o urmă de regret și îndoială odaia, apoi ieși la rândul-i închizând sec ușa.

* * *

Încăperea se cufundă în semiîntineric, o lumină învăluind vag fotoliul ocupat de cadavrul bătrânului. Apoi la fereastră apărură timid o scânteiere alburie ce se dovedi a fi răsăritul. În această clipă de sub pătură se auzi un căscat prelung, ceva mișcă și apărură Apostol, cu o figură adormită, frecându-se la ochi și căscând din nou. Privi apoi nedumerit în jur, văzu fereastra luminată de zorii unei noi zile, se ridică și, încă ezitant, se îndreptă către registru. Îl deschise, își puse ochelarii și, întorcând alene filele, le privi nedumerit, după care mormăi:

- Ce hrisov vechi. Pfu. Și mai e și prăfuit. Unde o fi cel nou? Acesta este complet depășit. Ia să-l caut eu.

Și, ieșind alene din odaie, mormăi:

- Să trimit menajera să adune ceștile de ceai. De necrezut. Să adorm înaintea să-mi fi îndeplinit serviciul. Îmbătrânesc de la o vreme. Ce vor zice oaspeții dacă se va repeta situația ? În orice caz profesorul nu trebuie să afle de acest incident.

În cadrul ușii se opri brusc:

- Ah ! Știu acum. Am vrut să aprind focul în cămin, oaspeții s-au plâns de temperatura scăzută, deși eu nu simt nimic. Oricum, intenționez să folosesc foile vechiului registru pentru a aprinde buștenii, căci nu reușisem nicicum. Asta era.

Și, lămurit, mulțumit, se îndreptă către cămin:

- Ia să încerc acum, până nu vor veni oaspeții din odăile lor. Oare cum se numeau ?

Încercând să-și amintească se opri în mijlocul odăii, sub pendulă. Nemulțumit exclamă:

- Ce-o fi cu mine ? Parcă m-a prostit noaptea asta. Unde oi fi lăsat noul registru ? Și, privind către cămin exclamă din nou, acum surzând:

- Bată-te să te bată, acolo erai ? Ca să vezi, era să le confund; registrul vechi pe masă și cel nou lângă lemnele de foc. Ei, nu-i nimic, de acum totul va fi în ordine din nou. Ia să vedem.

Aplecându-se, abandonă cu zgomot primul registru și scoase la iveală unul nou, zâmbind mulțumit. Citi de pe prima pagină, urmărind cu degetul:

- *Senatorul Russet, membru de onoare al Academiei. Eee ! Avem un oaspete de seamă ! Sper că nu va fi dezamăgit de serviciul casei. Mai departe: doamna Apostol, sora regretatului profesor de filozofie Apostol, semnată al unor lucrări de referință în domeniu, membru al Asociației Intelectualilor Creștini. Sună destul de mistic, sper să nu fie și sora la fel de extatică precum*

Apostol. Oricum se va întreține cu senatorul, eu doar le voi servi ceaiul. Și cine o mai fi ? Al treilea... a ! E un tânăr: *Tristan, student la teatrologie, autor al unor drame suprarealiste precum și al unor recenzii teatrale de înaltă ținută, admirator înflăcărat al regretatei actrițe Maria M.*

Sfârșind, Apostol închise registrul și conchise mulțumit:

- Bun, e bine. Oaspeți de soi. Să pregătesc ceaiul și să mă îmbrac în uniformă.

Adunând ceștile de pe tavă și purtând tot serviciul către ușa laterală, pe care o deschise cu mâna liberă, mai apucă să spună,

înainte de a închide ușa în urma sa cu un zgomot sec :

- Sunt curios dacă de această dată profesorul va veni să își primească oaspeții. Barcagiul a lăsat să se înțeleagă așa ceva în mod neoficial, după ce i-am dat pe furiș un galben în plus.

Lumina unei zile frumoase inundă încăperea apoi totul dispăru definitiv din raza vederii...

(text citit în ședința din 27 octombrie 2000 a cercului de lectură „Alternative”, Alba Iulia).

Viorica Răduță

CETĂȚENII LACHE ȘI MACHE

Acum câțva timp, de prin 89 până prin 90/ 95, Lache și Mache erau cinefili. Câtă candoare! Pe la orele 20⁰⁰ trecute fix aveau înfățișare înaintea mamei lor, televizorul color. Acum apasă tastele, dar nu mai trec de pe un canal pe altul ci de pe *mozilla* pe *internet explorer*, cu *fomei* dese și filme *horror* sau ceva armuri și bătaii de cartier, de Irak sau de...spațiu ceresc. Ei caută filmul și găsesc reclama, schimbă *sexul* și dau de dragoste pe genunchii vreunui star, nu spun de care. Mă rog, unul dintre ei. S-au saturat de Rembo, găsesc un Sylvester prin spațiu, fie Matrix-ul, deghizat. Dacă mai rămâne ceva mister, vine el Chuck-justițiarul și îl rezolvă.

Lache și Mache sunt, acum, oameni cu carte, consultă suplimente, și literare, artistice, dar nu cine știe ce, butonează evenimente mondene *click*-ate la comandă, mai găsesc "o poveste plină de adrenalină", dau de o comedie, *Ajutor! Ajutor!* cu Alt Holmes. Super! E aproape 2,00 și ce gândesc, Lache și Mache, desigur, că nu le trebuie Fellini, vor Cronenberg, dar unu' pe'nțelesul dumnealor Că au alt înger păzitor, mă-nțelegi!? Vreun politician sau fiu de. La care și presa, parcă, se împotmolește. Că trebuie să refacă, și nu poate fără informații-prima, un „act” întreg. Lache și Mache au înțeles, unii se maturizează greu, nu mai sunt taste pentru oameni ca ei. Când navighează dau numai de kitsck-uri, domnule! Și nu se mai pot desface de monitor, asta e. Nu și nu.

Amândoi sunt oameni cu oarece obiceiuri, la bloc, unde net-ul e de cartier, grupuri-grupuri arundate la informații de știu cu toții ce au văzută ră împreună. Unde este intimitatea de aldat'. Țin cu dinții să se culce pe la orele 2, 00, amar obicei!, ca să poată fi proaspeți a doua zi la prânz. În consecință, trag *kief* legitim pe *site*, unde sunt oferte multe și mărunte, nu mai trebuie să umble mereu ca logodnici pe străzi, se cunună și se caută acolo, în lumea virtuală, care când e când nu mai e. Lache își dă seama, și Mache îi mai explică odată jumătății sale, ce este cu lumea asta a doua. În fine, răsuflă ușurați. Sunt ca acasă aici. S-au arondat și ei la

vremurile noi! Omul nu e o vită, să înghită al nuștiucă-telea episod cu Natalița ce frumoasă sau urâtă, vrea profil, contact cu foto și cv, ha!

La Strada nu a fost așa de inspirată fiindcă și în blocul lor e *trompe l'oeil* de când cu net-ul ăsta. Se înjură mai ceva decât în *Balanța* și nu se mai vede clopotul, Miticăăă! Din cauza blocurilor construite la cărămidă sau beton, veți *dzice* „babe comuniste”, sonorul te trădează în vecini, dar toți sunt, acum, plimbăreți, au descoperit virtualul și nu mai vor decât acolo. Avem, cum ar veni, alt scenariu cu Balcanul și Carpatul nostru. Și o trompetă. Bietul Zamapano! Ce fatalitate! Să se întoarcă el pe locurile imaginare pentru o fotografie și un cv!? Că întâlnirea, Lusi, e a doua zi după-amiază, după serviciu. Lache sau Mache o să poarte pantalonii maronii și geaca verde, tu!

Uf! după întâlnirea ratată, Lache și Mache vin iar pe *site*, vorbind cum se scumpesc toate și cât e de greu în viața asta de nimica. Mai bine pe net! La oreledouădin-noaptetrecutefix *vampirii* care se cred ei înșiși...se apropie. *Nu* le vine să *crează*. Să-i urmărim, așadar, cum se reazămă unul de altul...

Lache și Mache, eroii noștri, exclamă: Ce lume! Ce *cutume!* Ce femei!

Lache și Mache se uită la ele, dau *downoald* și le iese *trojanu*. Vai! acesta pare în carne și oase. Așa sunt purtați dracii prin Balcanul nostru!?

Lache: Ale dracului femei!

- Care, Mache?

- Ce-ți pasă ție, Lache?

- Cum să nu-mi pese, frate? Dacă vin alegerile!?

Mache tastează greu fiindcă *troianul* își face de cap. Ciudat lucru! Net-ul de cartier merge greu. Schimbă ei tastele, cum te uiți, Lache pe cele de dreapta, Mache pe cele stângi. O să se facă de un vot.

- Numai să nu fie spart!

- Cine, Lache?

- Cum cine, Mache!? Țista...

- Aha, înțeleg.